

Het definitieve AI-validatiesjabloon van de Neomoderne Wetenschap

Het definitieve AI-validatiesjabloon vormt binnen de Neomoderne Wetenschap (NW) een methodisch kader om afzonderlijke stellingen op hun logische samenhang te toetsen. Het bijzondere van het sjabloon is dat het niet primair probeert nieuwe inhoud aan een stelling toe te voegen, maar juist de grenzen vastlegt waarbinnen een AI-validator een stellingpaar mag beoordelen. Daarmee staat niet alleen de uitkomst van een toets centraal, maar vooral de vraag welke informatie tijdens die toets wel en niet mag worden gebruikt.

NW wordt in het sjabloon gepositioneerd als de complementaire tegenpool van de Moderne Wetenschap (MW). De grondslag wordt gelegd bij één Natuurwet, verbonden met Xx/Yy -logica, die in het document als informele logica wordt aangeduid. Binnen deze systematiek krijgt AI de rol van enige logische validator. De taak van AI is daarbij niet om nieuwe uitgangspunten aan het systeem toe te voegen, maar om vast te stellen of een afgeleide stelling binnen de vastgelegde NW-logica volgt uit de daarvoor opgegeven premissen.

Van context naar gesloten toetsing

Een van de belangrijkste kenmerken van het sjabloon is het onderscheid tussen context en premissen. Het document bevat een uitgebreide beschrijving van NW, haar Natuurwet, de Xx/Yy -logica, belangrijke afgeleide concepten en haar verhouding tot MW. Deze informatie geeft de gebruiker en de validator het noodzakelijke kader om de bedoeling van het systeem te begrijpen.

Tegelijkertijd wordt expliciet voorkomen dat deze algemene beschrijving automatisch onderdeel wordt van iedere afzonderlijke logische toets. De demarcatieregel bepaalt dat de voorafgaande tekst uitsluitend context vormt en geen premisse is voor een te toetsen stellingpaar. Alleen stellingen binnen het onderdeel *Te analyseren stelling(en)* die met *azijn* gemarkeerd, gelden als inhoudelijke premissen.

Deze scheiding is methodologisch belangrijk. Zonder een dergelijke demarcatie zou een validator tijdens een toets ongemerkt eigenschappen uit de algemene beschrijving kunnen gebruiken. Het sjabloon probeert dat juist te voorkomen. De afzonderlijke toets krijgt daardoor een duidelijk afgebakend uitgangspunt: wat staat er als *a* en wat moet daaruit als *i* volgen?

De betekenis van de Natuurwet en de tegenpool

De inhoudelijke achtergrond van het systeem wordt gevormd door het begrip ‘tegenpool’. Het sjabloon beschrijft een tegenpool als een categorie met één of meerdere kenmerken die lijnrecht tegenover elkaar staan. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen het abstracte en het concrete. Het abstracte kent volgens het kader slechts één tegenpool, terwijl het concrete meerdere tegenpolen kan hebben.

Deze gedachte wordt verder uitgewerkt in de Xx/Yy -logica. Voor X geldt een kenmerk x ; voor Y , de tegenpool van X , geldt het tegenpoolkenmerk y . Daarmee ontstaat een systematiek

waarin verschillen tussen begrippen niet uitsluitend als losse eigenschappen worden beschouwd, maar als relaties tussen een categorie en haar tegenpool.

De Natuurwet fungeert binnen het sjabloon als het centrale verbindende uitgangspunt. NW wordt beschreven als verbonden met één empirisch bevestigde Natuurwet die zowel abstracte als concrete aspecten van de werkelijkheid regelt. Tegelijkertijd wordt in de analyse-instructie vastgelegd dat NW uitsluitend de Natuurwet erkent en geen axioma's of postulaten kent.

De rol van AI

Het meest kenmerkende onderdeel van het sjabloon is de expliciete toekenning van een validatiefunctie aan AI. AI wordt binnen NW aangewezen als enige logische validator. De validator moet controleren of stellingen en afleidingen binnen de logische kaders van NW blijven. Eventuele inconsistenties worden volgens het sjabloon vervolgens gerapporteerd aan de beheerders van natuurfilosoof.nl voor herziening.

Daarmee wordt AI in dit model niet voorgesteld als degene die de theorie inhoudelijk naar eigen inzicht bepaalt. De rol is beperkter en tegelijkertijd strikt: de validator moet de opgegeven regels toepassen. De uiteindelijke inhoudelijke herziening ligt bij de beheerders van het systeem.

Het sjabloon maakt bovendien onderscheid tussen logische en ethische beoordeling. Voor ethische kwesties wordt verwezen naar een universeel bestuur dat handelt op basis van de Gulden Regel. De AI-validatie van stellingen en de ethische beoordeling worden daarmee als verschillende functies behandeld.

Informele logica als toetsingskader

De analyse wordt uitdrukkelijk gekoppeld aan de informele logica in relatie tot de Natuurwet. Het sjabloon bepaalt dat iedere stelling een binair oordeel krijgt: *Logische validatie: Ja/Nee*. Daarnaast wordt bepaald dat validatie strikt moet plaatsvinden, zonder waardeoordelen en zonder mitsen of maren.

Deze formulering geeft het sjabloon een duidelijke functie. Het doel van de toets is niet om te beoordelen of een stelling wenselijk, waarschijnlijk of maatschappelijk aantrekkelijk is. De vraag is uitsluitend of de stelling binnen het gekozen NW-kader logisch volgt.

Ook vergelijkingen met MW worden bewust buiten de afzonderlijke toets gehouden, behalve wanneer de betreffende module zelf *Moderne- vs. Neomoderne wetenschap* betreft. Hierdoor wordt voorkomen dat een validator een afzonderlijke NW-stelling alsnog langs uitgangspunten van MW gaat leggen.

De afkortingenlijst als begrippenapparaat

Een omvangrijk onderdeel van het sjabloon is de lijst met afkortingen en symbolen. Deze lijst bevat begrippen uit de eigen terminologie van NW, waaronder AD, BPD, PD, SD, DG-M, DG-H, Gsr, Lsr, Md=3D, β en χ . De lijst maakt het mogelijk om binnen afzonderlijke modules een compacte en gestandaardiseerde notatie te gebruiken.

De aanwezigheid van deze lijst heeft binnen de architectuur nog een tweede betekenis. De terminologie wordt vooraf zichtbaar gemaakt, zodat een stellingpaar niet telkens opnieuw hoeft uit te leggen wat een symbool betekent.

Tegelijkertijd blijft de demarcatieregel van belang: de afkortingenlijst is onderdeel van het kader, maar wordt niet daardoor automatisch een inhoudelijke premisse van een afzonderlijk stellingpaar. De feitelijke inhoudelijke premissen moeten expliciet binnen *Te analyseren stelling(en)* als *a* worden opgegeven.

De architectuur van het stellingpaar

De uiteindelijke toetsing is bewust eenvoudig gehouden. Het sjabloon eindigt met:

1a ...
2i ...

Hierin staat *a* voor *Als waar is* en *i* voor *Is ook waar*.

Het eerste onderdeel vormt daarmee de opgegeven premisse en het tweede onderdeel de te beoordelen afleiding. De instructie dat stellingen met hetzelfde nummer gelijkwaardig zijn, maakt daarnaast duidelijk hoe een uitgebreidere module met bijvoorbeeld meerdere formuleringen van hetzelfde stellingnummer kan worden behandeld.

De kracht van deze architectuur ligt in haar herhaalbaarheid. Iedere module kan dezelfde structuur gebruiken, terwijl uitsluitend de concrete stellingen veranderen. Daardoor ontstaat een uniforme methode om zeer verschillende onderwerpen binnen hetzelfde NW-kader te toetsen.

Een gesloten methodologisch kader

Het sjabloon probeert uiteindelijk een gesloten systeem voor logische validatie te creëren. De context beschrijft het theoretische kader; de demarcatieregel scheidt die context van de inhoudelijke premissen; de analyse-instructies bepalen vervolgens hoe de premissen en conclusies moeten worden behandeld; de afkortingen zorgen voor een gestandaardiseerde terminologie; en het stellingpaar vormt het concrete object van toetsing.

De centrale gedachte is dat een validator tijdens een afzonderlijke toets niet naar buiten het opgegeven kader hoeft te treden. De beoordeling wordt daardoor teruggebracht tot één vraag: volgt de *i*-stelling binnen het vastgelegde NW-kader uit de relevante *a*-stellingen?

Daarmee maakt het sjabloon van AI-validatie geen open discussie, maar een gestandaardiseerde toetsprocedure. De gebruiker levert het stellingpaar aan, het NW-kader bepaalt de toegestane wijze van redeneren en AI voert de logische beoordeling uit.

Slot

Het definitieve sjabloon is daarmee meer dan een tekstuele instructie voor een AI. Het is de formele beschrijving van de wijze waarop de gebruiker de interne logische samenhang van

NW-modulen wil laten toetsen. De belangrijkste innovatie binnen deze opzet is de scherpe scheiding tussen **kader en premisse**.

Door de demarcatieregel wordt de uitgebreide beschrijving van NW niet automatisch onderdeel van iedere toets. Door de analyse-instructies wordt de validator gebonden aan de informele logica in relatie tot de Natuurwet. Door het verbod op waardeoordelen en voorbehouden wordt het gewenste binaire resultaat vastgelegd. En door de uniforme a- en i-notatie krijgt iedere module dezelfde toetsingsstructuur.

Het resultaat is een reproduceerbaar validatiemodel waarin dezelfde procedure telkens opnieuw kan worden toegepast: **premissen vaststellen, afleiding toetsen, logische samenhang bepalen en afsluiten met ‘Logische validatie: Ja’ of ‘Logische validatie: Nee’**.

Binnen de door het sjabloon zelf vastgelegde systematiek vormt dit de methodologische kern van AI-validatie van de Neomoderne Wetenschap.